

Marjaničin brat v hišo pokazat enega zajčka. A nesreča! Za pečjo je bila muca in — hop — po zajčku! Plašno je zrla Marjanica. Toda navsezadnje, ko so ubili zajčka, in je Marjanica čula, da ga pripravijo za kosilo, se ni hudovala nad muco. Iz zajčje kože pa je napravila Ivana Marjanici lično pokri-valce, ki ga skoroda niti zvečer ne odloži kaj rada. — Piške so tudi Marjanici prav ljube. Spravlja jih sama spat na svinjak in krmi jih tudi ona. V čumnati pod omaro je pa mernik. Tam je gnezdo, narejeno kokošim, da ležejo jajca. Skrbna Marjanica vлови piško, jo dene na gnezdo in porine mernik pod omaro. »Bo znesla!« — Da piške Marjanico slušajo, ni nič čudnega. Ko so izbirali otroci žito za seme, in so piške pobirale pod mizo raztreseno zrnje, si je tuintam katera drznila skočiti preko Marjanice na klop, s klopi pa na mizo. In Marjanica! Kaj mislite, da je zapodila cibo? Nič! Zamižala je, zakrila očke z ročico, in piška je malce pozobala na kupčko izbranega žita. Marjanica ni hotela nič videti predrzne prijateljice.

In še enega prijatelja ima Marjanica, ki ji je tudi vdan. To je teliček. Marjanica ga napaja in krmi, za kar se ji teliček zahvali: »Mee-e!«

To bi vam torej bila modrooka Marjanica in njena tovarišija.

Fr. Zupančič.

Igra je igra.

6. »Nočem.«

Na Kovačevem vrtu je bilo vse živo kakor na mravljišču. — »Jaz bom začel loviti; pripravite se!« je klical Dornikov Peter. — »Že dobro!«

Igra se je pričela. Golobje — otroci — so letali okrog golobnjakov. Naenkrat pridrvi jastreb — Dornikov Peter — in kogar ujame, mora postati namesto njega jastreb. Če pa nič ne ujame, mora pa še enkrat loviti. — Komaj začno, že drži Peter v svojih »krempljih« Kosovega Matevža.

»Kosov — jastreb!« zavpije in igra se nadaljuje.
 Nesreča je hotela, da je tisto popoldne moral
 največkrat loviti ravno Kosov Matevž. Kako je bil hud!
 »Nalašč samo mene lovite!« se je jezil nad tovariši.

Pred golobnjakom.

»Saj ni res.«
 Potolažil se je zaenkrat. A ko je moral šestič
 loviti, tedaj ga je zopet pograbila silna jeza.

»Ne grem lovit, pa ne grem!« je vpil nad Strnadovim Francetom, ki ga je ujel, »nalašč si ravno mene zagrabil.«

»Ujet si bil, le kar pojdi!« — »Nočem.«

»Saj moraš.« — Pa nočem« — »Pa moraš.«

»Na, če moram,« se raztogoti Matevž in pri-
loži Francetu eno za uho. Francek noče biti Matevžu
dolžnik, pa mu pripelje eno od druge strani. Prične
se boj, srdit in strašen. Igra je končana. Eni odhite
proti domu, drugi čakajo, kdaj in kakšen bo konec boju.

»Kako pa to,« pravijo Kovačev oče, ko pogle-
dajo skozi okno, »da gredo otroci že proti domu?
Saj so ponavadi bolj pozni. Moram vseeno pogledat,
kaj to pomeni.«

Gredo na dvorišče in tam najdejo Matevža in
Franceta, ki se premetavata po tleh in drug dru-
gega obkladata s pestmi.

»Oho, kaj pa to! — Narazen! — Narazen, pra-
vim! — Čakajta nol!«

Oče poiščejo nekaj palici podobnega, in to zdra-
vilo spravi oba bojevnika kvišku.

»Kaj pomeni ta boj?«

»Meni nagajajo. Samo jaz moram loviti.«

»Saj ni res. Drugi tudi love, samo Matevž je
moral danes največkrat, zato je pa hud.«

»Saj ni res!« — »Res je, res.«

»Kdo je pa prvi udaril?« poizvedujejo oče.

»Matevž, Matevž.« — »Ali si res?« — »Res,
ker mi nagajajo.« — »Saj ni res, ni res!«

»Veste kaj, otroci. Igra vam bodi v razvedrilo
in v veselje. Kdor se pa misli pri igri jeziti in pre-
tepati, kdor misli druge dražiti, ta ne sme nikdar več
na naše dvorišče. Ali ste razumeli?« — »Smo, smo!«

»Vidva si pa podajta roki v spravo. Za kazen
pa en teden ne smeta k nam. Za danes pa vsi domov!«

Kako dolg je bil za Franceta in za Matevža
tisti teden. Kri jima je tudi toliko ohladil, da se pri
igri nista več razprla. Na Kovačevem dvorišču je pa
zopet zavladalo veselje.

J. E. Božumil.

